

Същамъ още болката, по рждетѣ ми стоятъ още следитѣ отъ ноктетѣ, които забихъ въ тѣлото си, за да се опомня. И въ мене отново се пробуди предишното решение: полицията. Затичахъ. Презъ дъждъ и каль, трамвайни линии и сѣнки отъ уличнитѣ фенери. Преминахъ първата напрѣчна улица, втората: пжтя къмъ участъка. Той бѣше пустъ. Изъ улицитѣ препускаше само дъжда, който процѣпваше лжчитѣ на голѣмитѣ електрически лампи и се спущаше като мрежа въ развълнувано море.

Азъ тичахъ. Неуловимъ, незасегнатъ. Докато се повтори предишното. Не зная кога съмъ спрѣлъ. Спомнямъ само оня мигъ, въ който чухъ единъ тихъ, ласкаещъ гласъ: Дао-Це! Една сграда привлѣче погледа ми. Три етажа. Не ги броихъ. Но тѣ бѣха толкова и това сякашъ знаехъ отъ по-рано. Съ още една подробностъ: на най-горния етажъ, петъ прозорци, средниятъ съ спусната завеса. Погледнахъ право въ него. Никаква свѣтлина. Доу само при входа се бѣлѣеше нѣщо. Изтичахъ: некролога на моя убитъ приятелъ. Презъ здрача на улицата неговото име и една дума крещѣха ясно въ едри букви. Но азъ чухъ гласъ. Единъ пжтъ. Втори. Нѣкой ме удари по рамото:

— Не кжсайте некролога, ви казвамъ.

Обърнахъ се. Рждетѣ ми се отпуснаха — парчета хартия паднаха на земята, а очитѣ ми видѣха отминаващъ човѣкъ, прегърбенъ отъ дъжда. Сякашъ се пробудихъ отъ сънъ. Непознатъ и чуждъ за всичко наоколо. Напразно напрѣгахъ сили, за да